

Arrest

nr. 278 233 van 3 oktober 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 MERKSEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 3 mei 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 maart 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 mei 2022 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. MBOG verschijnt voor verzoekster en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 maart 2022 beveelt de bevoegde gemachtigde verzoekster om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing:

“De heer / mevrouw :

naam en voornaam: K. T. J. en K. J. A. A. (°(...)2021)

geboortedatum: (...)1987

geboorteplaats: Kumasi

nationaliteit: Ghana

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

Geen geldig paspoort (of een als zodanig geldige reistitel) en geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.

Bovendien werd de registratie van de wettelijke samenwoning geweigerd.

Ook het feit dat er door een ex-partner van betrokkene een aangifte van erkenning van het minderjarig kind werd ingediend, geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene met haar minderjarig kind samenwoont met haar partner geeft haar evenmin automatisch recht op verblijf.

Het feit dat het kind hier bij de partner van de moeder verblijft, geeft het kind niet automatisch recht op verblijf. Het is bovendien in het hoger belang van het kind om bij de moeder te blijven aangezien het kind ook het statuut van deze ouder volgt.

De aanwezigheid in België van niet-inwonende meerderjarige kinderen en stiefkinderen van de partner geeft betrokkene evenmin automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene met haar kind gescheiden wordt van haar partner en zijn familie is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesesmemorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en de middelen betreft. Verzoeker voert in de synthesesmemorie een enig middel aan:

"Met betrekking tot de Schending van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen:

De verwerende partij stelt in zijn nota dat de bestreden beslissing correct gemotiveerd zou zijn. Ze verwijst hierbij naar het feit dat verzoekster heeft kunnen antwoorden om de door de verweerder aangehaalde argumenten. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij de motieven van de verwerende partij

louter bekritiseerd heeft. Deze kritiek zou volgens de verwerende partij niet ernstig zijn. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, gaf verzoekster voldoende elementen waaruit blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing niet afdoende zijn. Verzoekster verwijst hierbij naar de volgende elementen.

Aangaande de verklaring van wettelijke samenwoning

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij met een essentiële element van dit dossier geen rekening heeft gehouden. Het gaat hier over de verklaring van wettelijke samenwoning die verzoekster en haar Belgische partner hebben afgelegd en waarover nog geen definitieve beslissing is genomen. Uit het ontvangstbewijs van de verklaring van wettelijke samenwoning blijkt dat verzoekster en de heer VR LMM op (...) de verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd. Er is geen twijfel over het feit dat de verwerende partij wist of behoorde te weten dat verzoekster de verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd heeft. De verwerende partij wist ook dat er over die verklaring van wettelijke samenwoning nog geen definitieve beslissing werd genomen. Gelet op al het voorgaande dient men vast te stellen dat de verwerende partij de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen geschonden heeft.

Met betrekking tot de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;

De bestreden beslissing schendt de bepalingen van artikel 8 EVRM. Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens luidt als volgt: (...). Het recht op bescherming van het gezinsleven of familieleven mag ingeroepen worden door alle rechtssubjecten die de facto een gezin vormen. Verzoekster en haar Belgische partner wonen samen onder eenzelfde dak en ze hebben de verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 8 EVRM schendt."

2.2. In de bestreden beslissing, die steunt op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, wordt vastgesteld dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig visum of geldig visum vervangend document. De gemachtigde motiveert dat de registratie van wettelijke samenwoning werd geweigerd. Voorts stelt de gemachtigde dat het feit dat er door een ex-partner een aangifte van erkenning van het minderjarig kind werd ingediend aan verzoekster niet automatisch recht op verblijf geeft. Het feit dat verzoekster met haar minderjarig kind samenwoont met haar partner en het feit dat het kind bij de partner van de moeder verblijft geeft haar evenmin automatisch recht op verblijf. Het is bovendien in het hoger belang van het kind om bij de moeder te blijven aangezien het kind ook het statuut van deze ouder volgt. Vervolgens merkt de gemachtigde op dat feit dat verzoekster gescheiden zal worden van haar partner van tijdelijke duur is, namelijk de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen. Verder merkt de gemachtigde op dat rekening houdend met bovenstaande elementen er bijgevolg besloten kan worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat een verwijdering niet in strijd is met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. In het kader van artikel 8 van het EVRM wordt gesteld dat een terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar verzoeker een lang verblijf geniet om op een later tijdstip legaal terug te keren naar België niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Verzoekster betwist tevens niet dat ze in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de voorgenomen wettelijke samenwoning maar dat deze aanvraag intussen werd geweigerd. Bovendien geeft een aanvraag tot wettelijke samenwoning geen recht op verblijf. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De gemachtigde stelt niet op kennelijk onredelijke wijze dat verzoeksters intentie om wettelijk te gaan samenwonen of te willen huwen niet maakt dat zij het recht zou genieten om op het grondgebied te verblijven.

Verzoekster betoogt dat zij en haar partner een verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd. De ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen heeft deze samenwoning niet willen registreren. Hiertegen heeft verzoekster hoger beroep aangetekend voor de familierechtbank van Antwerpen. De familierechtbank heeft zich daarover nog niet definitief uitgesproken.

Wat het beroep tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen, district Wilrijk betreft, merkt de Raad op dat dit beroep geen schorsende werking heeft. De persoonlijke verschijning voor de familierechtbank is niet vereist. Vorderingen die betrekking hebben op de weigering

van wettelijke samenwoning en huwelijk zoals bedoeld in artikel 1476quater, vijfde lid en artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek, ressorteren niet onder de gevallen waarin krachtens artikel 1253ter/2 van het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. De belangen van verzoekster worden niet geschaad doordat zij niet aanwezig kan zijn bij de procedure voor de familierechtbank. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat verzoekster alsnog wettelijk mag samenwonen, kan zij bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland een visumaanvraag indienen op grond van deze wettelijke samenwoning.

De bestreden beslissing betreft geen weigering van een voortgezet verblijf. Er dient een toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM te gebeuren. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37). Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster toont niet aan dat zij het voorgehouden familieleven niet elders kan leiden. Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat haar partner in de onmogelijkheid zou zijn om haar gedurende de periode van (tijdelijke) scheiding te bezoeken. Minstens wordt niet aangetoond dat verzoekster in de onmogelijkheid zou zijn om via moderne communicatietechnologieën contact met haar beweerde partner te onderhouden.

Beide partners dienen er zich van bewust te zijn dat de verdere uitbouw van het gezinsleven in België, gelet op de verblijfssituatie van verzoekster, precair was. In deze omstandigheden aanvaardt het EHRM enkel in zeer uitzonderlijke gevallen een schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster toont niet aan zich in een dergelijke uitzonderlijke situatie te bevinden. De Raad benadrukt dat verzoekster uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen drie jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM kan waarmaken. De Raad benadrukt voorts dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, oordeelde, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC